

РЕШЕНИЕ

№ 19681

гр. София, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20231110121064 по описа за 2023 година

Производството е образувано е по искова молба с вх. № 111538/24.04.2023 г., с която ЗД „**“ АД, ЕИК ** е предявило срещу М. А. К., ЕГН ***** осъдителен иск с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 1, пред. 1 КЗ за сумата от 987,00 лева, представляваща регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“ на пострадалото лице за застрахователно събитие, настъпило на 28.01.2018 г., в гр. *, на кръстовището на ул. „**“ и бул. „**“, причинено виновно и противоправно от водача на лек автомобил „**“ с рег. № ** – М. А. К., чиято „Гражданска отговорност“ към датата на събитието е била застрахована при ищеца, ведно със законната лихва върху сумата от датата на предявяване на иска /24.04.2023 г./ до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът твърди, че на 28.01.2018 г., в гр. *, ответникът управлявайки лек автомобил „**“ с рег. № **, поради движение с несъобразена с пътната обстановка скорост и под въздействието на алкохол, загубил контрол над автомобила и на кръстовището на ул. „**“ и бул. „**“, реализирал ПТП с лек автомобил „**“ с рег. № *, в резултат на което по негова вина са нанесени материални щети на лек автомобил „**“ с рег. № *. Поддържа, че към датата на реализиране на горепосоченото ПТП, „Гражданската отговорност“ на водачите, управляващи лек автомобил „**“ с рег. № **, включително и на

ответника М. А. К., била застрахована при ищцовото дружество по застрахователна полица № BG/02/117001349274. Посочва, че след депозирано уведомление пред ищеца, е образувана преписка по щета **, като са изготвени опис на претенция и доклад по щета, въз основа на които било изплатено застрахователно обезщетение в размер на 962,00 лева. Твърди, че съгласно Протокол за ПТП № **/28.01.2018 г. процесното ПТП е настъпило по вина на ответника К., който е управлявал лек автомобил „***“ с рег. № ** с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата по закон норма. Поддържа, че на М. А. К. е била изпратена регресна покана за възстановяване на сумата от 987,00 лева, представляваща изплатено от ищеца застрахователно обезщетение в размер на 962,00 лева и 25,00 лева ликвидационни разноски.

Моли се за уважаване на предявения иск. Претендират се разноски.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба от името на ответника, чрез назначения му в производството особен представител – адвокат Т. Ц. от САК, с който е взето становище по предявения иск. Поддържа се, че от представените от ищеца доказателства не се установява по безспорен начин, че отправената от ищеца до ответника регресна покана, действително е достигнала до своя адресат, поради което и следва извод, че дори претенцията на ищеца да е основателна, то ответникът не е станал повод за завеждане на делото и не следва в негова тежест да бъдат възложени разноските в производството.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 1, пред. 1 КЗ.

По отношение на иска с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 1, пред. 1 КЗ, съдът намира следното:

Предвид разпоредбата на чл. 154 ГПК за възникване на регресното вземане по иска с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 1, пр. 1 КЗ ищецът следва да установи, че вредите на пострадалото от процесното ПТП лице са причинени, от ответника-делинквент с негово виновно и противоправно поведение; че към датата на ПТП между ответника и ищеца е съществувало

действително облигационно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“, като в изпълнение на задълженията си по нея, застрахователят е заплатил на увреденото лице, обезщетение при настъпване на застрахователно събитие за репарирание на действителните вреди, както и че делинквента при причиняване на процесното ПТП е управлявал МПС, след употреба на алкохол с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата по закон норма.

При установяване на горепосочените обстоятелства от страна на ищеца в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираното вземане.

От приетия по делото Констативен протокол за ПТП № ** от 28.01.2018 г., се установява, че на 28.01.2018 г., в гр. *, ответникът управлявайки лек автомобил „**“ с рег. № **, поради движение с несъобразена с пътната обстановка скорост и под въздействието на алкохол, загубил контрол над автомобила и на кръстовището на ул. „**“ и бул. „**“, реализирал ПТП с лек автомобил „**“ с рег. № *, в резултат на което по негова вина са нанесени материални щети на лек автомобил „**“ с рег. № *.

Протоколът за ПТП представлява официален свидетелстващ документ относно извършените от длъжностното лице или пред него действия и изявления, като не се ползва с материална доказателствена сила по отношение на механизма на застрахователното събитие. От друга страна, обаче, механизмът описан в горепосочения Констативен протокол за ПТП № ** от 28.01.2018 г., се потвърждава и от останалите събраните по делото доказателства.

В Констативен протокол за ПТП № ** от 28.01.2018 г. е отразено, че за управлявания от ответника лек автомобил има сключена застраховка гражданска отговорност, със срок на валидност от 09.05.2017 г. до 08.05.2018 г., т.е. със срок на валидност обхващащ и датата на реализиране на процесното събитие, а именно 28.01.2018 г. В Констативен протокол за ПТП № ** от 28.01.2018 г. изрично е отразено, че ответникът е тестван за алкохол с дрегер, като е отчетено съдържание на алкохол в кръвта над 1,2 промила и на М. А. К. е издаден талон за кръвна проба.

Не се спори по делото и се установява от събраните по делото доказателства, че към датата на реализиране на процесния пътен инцидент „Гражданската отговорност“ на лицата, управляващи лек автомобил „**“ с

рег. № **, включително и на водача М. А. К. е била застрахована при ответното дружество.

На 29.01.2018 г. от името на собственика на увреденото при процесното ПТП моторно превозно средство - лек автомобил „**“ с рег. № *, е депозирано пред застрахователя искане за оценка на щетите по горепосоченото МПС, като е описан посочения в протокола за ПТП механизъм.

Направен е опис – заключение на щетите, в който са описани щети, оценени впоследствие от застрахователя, като по делото е представеното платежно нареждане от 16.04.2018 г., от което се установява, че в полза на собственика на увреденото при процесното ПТП моторно превозно средство - лек автомобил „**“ с рег. № *, на 16.04.2018 г. е заплатено обезщетение в размер на 962,00 лева.

Приети са като доказателства и документи, удостоверяващи собствеността върху увреденото МПС, правоспособност на водача, който го е управлявал към датата на ПТП и Удостоверение за техническа изправност на ППС-то, действащо към датата на ПТП-то.

По делото е представена и приобщена към доказателствения материал регресна покана от ищеца до ответника за възстановяване на горната сума, като липсват данни същата да е получена от ответника, което обстоятелство е ирелевантно в настоящия случай, доколкото не се претендира обезщетение за забава, а исковата молба представлява покана за заплащане на претендираната сума.

По делото не е спорно, че от техническа гледна точка всички увреждания по лек автомобил „**“ с рег. № *, отразени в опис на застрахователя, се намират в пряка причинно-следствена връзка с механизма на процесното събитие. Относно пазарната стойност на материалните щети по увреденото в резултат на процесното ПТП моторно превозно средство не е спорно в производството, че същите са в размер от 962,00 лева.

Предвид всички изложени по-горе съображения следва извод, че по делото е установено при условията на пълно и главно доказване, че вредите на пострадалото от процесното ПТП лице са причинени, от ответника - делинквент с негово виновно и противоправно поведение, че към датата на ПТП „Гражданската отговорност“ на лицата, управляващи лек автомобил

„**“ с рег. № **, включително и на водача М. А. К., е била застрахована при ответното дружество по силата на валидно възникнало облигационно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“, като в изпълнение на задълженията си по нея, застрахователят е заплатил на увреденото лице, обезщетение при настъпване на застрахователно събитие за репарирание на действителните вреди.

По отношение на последната предпоставка за уважаване на предявения иск, а именно, че делинквентът - ответник при причиняване на процесното ПТП е управлявал МПС, под въздействие на алкохол с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата по закон норма /с оглед изложените в исковата молба твърдения за факти и обстоятелства, на които ищецът основава исковата си претенция/, настоящият съдебен състав намира, че същата се установи от събраните в хода на производството доказателства. Съгласно разпоредбата на чл. 500, ал. 1, т. 1 КЗ застрахователят има право да получи от виновния водач платеното от застрахователя обезщетение заедно с платените лихви и разноски, когато виновният водач при настъпването на пътнотранспортното произшествие е извършил нарушение по Закона за движението по пътищата, като е управлявал моторното превозно средство под въздействие на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма или под въздействието на наркотици или други упойващи вещества или е отказал да се подложи, или виновно се е отклонил от проверка за алкохол, наркотици или други упойващи вещества. Случаите, при които застрахователят има право да получи от виновния водач платеното застрахователно обезщетение са посочени алтернативно в горепосочената разпоредба, като съдът следва да се произнесе единствено по искането, с което е сезиран, като е обвързан от заявените в исковата молба твърдения за факти и обстоятелства, обуславящи твърдяното от ищеца и претендирано в исковото производство право на вземане. Действително правната квалификация е задължение на съда, но същият е обвързан от твърденията за факти, изложени от ищеца в исковата му молба.

В конкретния случай ищецът излага твърдения, че към момента на реализиране на процесното ПТП, ответникът е управлявал лек автомобил „**“ с рег. № ** под въздействие на алкохол с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата по закон норма, като основава исковата си претенция именно на тези твърдения. Следователно правната квалификация на

предявения иск е чл. 500, ал. 1, т. 1, пред. 1 КЗ и именно по такъв иск /с оглед твърденията на ищеца/ съдът следва да се произнесе с оглед разпоредбата на чл. 6, ал. 2 ГПК, доколкото предметът на делото и обемът на дължимата защита и съдействие се определят именно от страните.

По делото е приет като писмено доказателство Констативен протокол за ПТП № ** от 28.01.2018 г., в който изрично е отразено, че ответникът е тестван за алкохол с дрегер, като е отчетено съдържание на алкохол в кръвта над 1,2 промила и на М. А. К. е издаден талон за кръвна проба.

Протоколът за ПТП представлява официален свидетелстващ документ относно извършените от длъжностното лице или пред него действия и изявления, като се ползва с материална доказателствена сила по отношение на тези обстоятелства, включително извършеното от длъжностното лице тестване /с дрегер/ на ответника, в качеството му на водач на управлявал лек автомобил „**“ с рег. № ** е отчетено съдържание на алкохол в кръвта над 1,2 промила и на М. А. К. е издаден талон за кръвна проба. Следователно съдът е обвързан от доказателствената сила на протокола за ПТП в тази му част и следва да кредитира установените въз основа на него обстоятелства, а именно, че ответникът е тестван за алкохол с дрегер, като е отчетено съдържание на алкохол в кръвта над 1,2 промила, тоест, че при настъпването на пътнотранспортното произшествие е извършил нарушение по Закона за движението по пътищата, като е управлявал моторното превозно средство под въздействие на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма.

Следователно по делото е установено, при условията на пълно и главно доказване, че ответникът при причиняване на процесното ПТП е управлявал МПС, под въздействие на алкохол с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата по закон норма.

Предвид горното съдът счита, че по делото се доказва и последната предпоставка за уважаване на исковата претенция и съответно не е налице хипотезата по чл. 500, ал. 1 , т. 1 пр. 1 КЗ, при която застрахователят има право да получи от застрахования платеното от застрахователя обезщетение.

По отношение разпределението на отговорността за разноските в настоящото производство:

Спорно се явява обстоятелството дали ответникът е дал повод за

завеждане на делото, респективно, дали разноските в производството, сторени от ищеца, следва да бъдат възложени в негова тежест.

По общото правило на чл. 78 ГПК присъждането на разноси на страните се основава на вината на противната страна, която с поведението си е предизвикала предявяване на иска или защитни действия срещу неоснователно предявен срещу нея иск. Следователно, логиката на закона е, че разноси винаги се дължат, когато неправомерно е засегната чужда правна сфера, като задължението за заплащането им е задължение за заплащане на понесените от съответната страна вреди.

Ако предявеният иск бъде отхвърлен, се предполага, че ищецът виновно и неоснователно е заставил ответника да направи разноси по делото – в този случай последният има право на разноси (чл. 78, ал. 3 ГПК). Ако обаче искът бъде отхвърлен по причини извън вината на ищеца, следва да се приеме, че последният има право на разноси. И това е така, тъй като в духа на закона е да се присъждат разноси в полза на ищеца, когато искът е отхвърлен, защото след предявяването му ответникът доброволно е изпълнил задължението си. Когато обаче с поведението си ответникът не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат на ищеца независимо от изхода на делото – арг. чл. 78, ал. 2 ГПК. В тази връзка следва да се изследва цялостното поведение на ответника в процеса, като в случай че не оспорва заявена осъдителна претенция, признанието на иска следва да е съпроводено с удовлетворяване на изискуемото вземане на ищеца в хода на процеса.

В настоящия случай по делото е представена и приета като доказателство регресна покана от 08.04.2019 г., в която се съдържа изявление, направено от името на ищцовото дружество, с което ответникът се уведомява, че ЗД „**“ АД е изплатило застрахователно обезщетение в размер на 987,00 лева във връзка с инцидент, реализиран на 28.01.2018 г., при който са причинени щети по лек автомобил „**“ с рег. № *, в резултат на виновно и противоправно поведение на ответника. От друга страна, обаче, не са представени доказателства, че така посочената по-горе регресна покана е била надлежно връчена на ответника. Видно от представеното по делото известие за доставяне, регресната покана е изпратена на адрес: гр. *, **, като пратката е приета за разнос на 08.04.2019 г. и върху писмото е поставен

стикер с отбелязване „непотърсена“.

Последователно се приема в съдебната практика на ВКС, че връчването по пощата е редовно не единствено когато е връчено лично на получателя, а и тогава, когато отговаря на изискванията по чл. 37-49 ГПК и чл. 36 от Закона за пощенските услуги – така в решения на ВКС № 283 от 6.04.2010 г. по гр.д. № 507/ 2009 г., III г.о.; № 35 от 7.05.2012 г. по гр.д. № 1877/ 2010 г., IV г.о. и № 229 от 3.04.2014 г. по т.д. № 956/ 2012 г.

Прието е в цитираното решение № 35 от 07.05.2012 г. по гр.д. № 1877/ 2010 г., IV г.о. на ВКС, че при връчване чрез препоръчано писмо с обратна разписка изявлението следва да се приеме за достигнало до адресата, когато е изпратено до адреса и пощата удостовери доставянето на писмото на адреса. Обстоятелството, дали адресатът е предприел действия за получаване на пощенската пратка е без правно значение. Съгласно чл. 5, ал. 3 от Общите правила за условията за доставяне на пощенските пратки и пощенските колети, приети с Решение № 581 от 27.05.2010 г. на Комисията за регулиране на съобщенията, на основание чл. 36 от Закона за пощенските услуги, при неоткриване на получателя на адреса, на същия се оставя писмено служебно известие с покана получателят да се яви за получаване на пратката в пощенската служба, като броят на служебните известия не може да е по-малък от две.

В настоящия случай, видно от удостоверяването за връчването на пратката, не може да се приеме, че е спазено горепосоченото изискване, доколкото от представеното по делото известие за доставяне не може да се направи извод, че пощенският служител е извършил поне две посещения, с оглед обстоятелството, че такова отбелязване не е извършено в известието за доставяне.

Следователно по делото не е доказано по безспорен и категоричен начин, че ищецът е поканил ответника да му заплати претендираната в настоящото производство сума, преди завеждането на исковата молба в съда.

Същевременно по становище на настоящият съдебен състав, исковата молба и обективизираното в нея искане за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата, претендирана като главница в производството, имплицитно съдържа покана до длъжника за изпълнение на претендираното вземане. Препис от исковата молба е връчен на ответника на 18.09.2023 г.

Предвид горното, се налага извод, че ищецът не е поканил ответника да му заплати доброволно и извънсъдебно процесните суми.

Предвид всички изложени по-горе съображения се налага извод, че ответникът не е дал повод за завеждане на делото, същевременно с отговора си на исковата молба същият не оспорва изложените в исковата молба факти и обстоятелства и признава същите, като посочва, че желае да сключи споразумение с ищеца относно претенцията, предмет на делото.

Следователно и по аргумент от разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК разноските в настоящото производство следва да останат за сметка на ищеца.

От страна на ответника не са претендирани разноски в настоящото производство и не са представени доказателства за извършването на такива, поради което и разноски в производството не следва да му бъдат присъждани.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА М. А. К., ЕГН *****, с адрес: гр. *, *** да заплати в полза на ЗД „**“ АД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: **, на основание чл. 500, ал. 1, т. 1, пред. 1 КЗ, сумата от **987,00 лева**, представляваща регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“ на пострадалото лице за застрахователно събитие, настъпило на 28.01.2018 г., в гр. *, на кръстовището на ул. „**“ и бул. „**“, причинено виновно и противоправно от водача на лек автомобил „**“ с рег. № ** – М. А. К., чиято „Гражданска отговорност“ към датата на събитието е била застрахована при ищеца, ведно със законната лихва върху сумата от датата на предявяване на иска /24.04.2023 г./ до окончателното ѝ изплащане.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

